

Wat je voelt,
is niet verzonnen

Wat je voelt,
is niet verzonnen

L. MARLAUX

Copyright © 2025 L. Marlaux
ISBN: 9789465311418
Eerste druk: december 2025
Uitgegeven in eigen beheer.

Titel: Wat je voelt, is niet verzonnen

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Dit verhaal is fictief.

Elke gebeurtenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

Boek Cover, illustraties en lay-out: L. Marlaux & Lore

Contact: Imarlaux.auteur@gmail.com

Dit boek wordt opgedragen aan alle dappere zielen.

Aan hen die durven te luisteren naar fluisteringen.

Aan hen die voelen, zelfs als de wereld het niet begrijpt.

Aan hen die pijn dragen met gratie, stilte met kracht, dromen met vuur, herinneringen met een glimlach.

Dit boek is geen verzameling van bladzijden.

Het is een mand. Een doos. Een kist. Een stoel bij een raam.

Dit boek is speciaal voor jou.

Jij die durft te zien waar anderen wegstijgen.

Jij die weet zonder bewijs.

Jij die leeft met een hart vol hoop, licht en liefde.

Welkom in Jeannes wereld.

Waar alles wat je voelt een plek krijgt.

Hier mag je gewoon jezelf zijn.

Welkom,

Dit is niet zomaar een boek. Het is een bundel stilte, verhalen, vragen en beelden. Geen handleiding. Geen opdracht. Gewoon een zachte uitnodiging tot luisteren, naar Jeanne, maar vooral naar jezelf.

In dit magische boek neem ik je, samen met Jeanne, mee op pad om je creativiteit tot leven te brengen. Creatief zijn is niet alleen iets maken. Het is iets voelen, iets herinneren, iets helen. Je mag tekenen, schrijven, verzamelen, knutselen, op je eigen ritme, in je eigen stijl.

Hier moet je niets. Je mag alles. Je hoeft het boek niet helemaal te lezen. Je mag een bladzijde openen en kijken wat je aanspreekt. Je mag het ook dichtklappen als het even te veel wordt. Je mag het laten rusten op je nachtkastje, of je kunt het meenemen als fluistering voor onderweg.

Jeanne vertelt veel over zichzelf. Ik wist niet dat ze een spraakwaterval was. Je zult lezen wat ze voelde, dacht, meemaakte. Je zult haar stem volgen, haar blik, haar vuur, haar licht, haar hart. Nieuwsgierig is Jeanne ook. Ze vertelt en vraagt wat je van dit alles vindt. Je kunt en mag hierop antwoorden, maar nogmaals, niets moet. Wat je voelt, is juist. Wat je overslaat, is goed. Wat je schrijft, is en blijft van jou.

Dit boek is een veilige plek en Jeanne is een zachte gids. Neem je tijd. Laat het ademen. Laat jezelf ademen. Want...

*Het vraagt moed om jezelf te zijn in een wereld die fluistert
wie je zou moeten zijn.*

Jeanne vertelt:

Ik weet nog hoe ik die dag mijn koffer vulde. Met wat kleren, enkele spullen en heel veel woorden.

Mijn vader was gearresteerd. Ze noemden hem een dwaas, een ketter, een dorpsgek. Ik wist beter. Hij wist te veel. Hij was een verzamelaar van waarheid.

Zijn dagboeken lagen in zijn studeerkamer. Ik was de enige die ze mocht aanraken en lezen.

Vader wist wat er met hem zou gebeuren. Waarom maakte hij anders die koffer met dubbele bodem? En daar stopte ik ze in. Zijn woorden. Zijn twijfels. Zijn dromen.

Op de boerderij van Grootvader en Grootmoeder verstopte ik ze onder de plankenvloer in mijn slaapkamer. Soms leek het wel of ze me riepen. Wanneer ik ze in handen had, fluisterden ze: 'Bewaar me...'

En dat deed ik, samen met de dagboeken die Grootvader me gaf op de dag dat hij stierf. Hij zei dat het een vroeg verjaardagscadeau was. Nu weet ik natuurlijk waarom.

De boeken van mijn vader stonden vol recepten. Feiten over kruiden. De maanstanden. De sterren. Het universum en Moeder Natuur op papier.

Grootvader schreef niet over feiten. Hij schreef over gevoelens.

De dag dat mijn vader werd verpulverd, kreeg ik van Grootvader een blanco boek. Hij zei: 'Schrijf, Jeanne. Want wat je niet opschrijft, verdwijnt.'

En ik deed het. Elke dag opnieuw. Niet om te begrijpen. Gewoon mijn gevoelens in een boek. Grootvader wist dat de inkt die op het papier vloeiende mijn tranen waren. En die moest ik kwijt.

Sinds die dag schreef ik alles op. Een mengelmoes van de manier waarop mijn vader en mijn grootvader schreven. Mijn kruidenmengsels. Mijn twijfels. Mijn ontmoetingen. Mijn

dromen. Mijn tekeningen. Alles wat ik voelde, kreeg een bladzijde. Want ik wist: woorden zijn sterker dan vuur.

Nu zie ik Elize schrijven. Ze houdt haar eigen dagboek bij.

Ze leest de mijne. Die van mijn vader. Die van mijn grootvader. Af en toe gaat ze op zolder. Dan wrijft ze met haar vingers over mijn naam, die mijn vader zorgvuldig kerfde in het hout van de koffer met dubbele bodem.

En ik weet: onze stemmen zullen nooit verdwijnen.

Dus, als je dit leest ...

Pak wat je nodig hebt, op gevoel.

Een schrift. Een doos. Een mand. Een boek. Een map.

Versier het met stoffen, kleuren, tekeningen.

Verdeel het in rubrieken:

Dagboek

Droomboek

Receptenboek

Tekenboek

Brievenboek

En begin.

Je hoeft echt geen kunstenaar te zijn.

Je hoeft niets te bewijzen.

Wat je bewaart en wat je schrijft, blijft bestaan.

Want papier, vergeet niet.

Dit is de plek waar alles mag leven.

Net zoals Jeanne.

Net zoals Elize.

Net zoals jij.

Tussen de regels leeft wie ik ben.

L. Marlaux

WE ZIJN ALLEMAAL ARTIESTEN

Kunst maakt het onzichtbare zichtbaar.

In de zeventiende eeuw leefden mensen met de seizoenen, met het licht, met het land. Er waren geen schermen, geen haast, geen constante prikkels.

De dagen begonnen met het krieken van de zon en eindigden bij het doven van de kaars.

Men werkte met de handen: brood kneden, hout hakken, kruiden mengen, kleding herstellen.

De huizen waren klein, vaak met één of twee kamers, en toch gevuld met verhalen. Er werd gegeten wat het land gaf: brood, kaas, uien, een eenvoudige stoofpot.

Water werd gehaald bij de pomp, warmte kwam van het vuur, en nieuws werd gedeeld bij de bakker of op het plein.

Vrije tijd was schaars, maar kostbaar. Ze speelden kaartspellen, bordspellen, wandelden, zongen, keken naar de sterren.

Kinderen hielpen mee in huis of op het veld.

Vrouwen leerden spinnen, naaien, genezen met kruiden.

Mannen bouwden, leerden, schreven, visten.

Er was armoede, maar ook verbondenheid.

Er was eenvoud, maar ook magie, in rituelen, in verhalen, in de blik van een buurvrouw die wist wat je voelde zonder dat je sprak.

In die wereld leefde Jeanne. Niet als edelvrouw, niet als geleerde, maar als beschermster van het kleine.

Haar handen kneedden brood, mengden kruiden, schreven woorden op papier.

Haar ogen zagen beelden in de wolken, dromen in de stiltes, verhalen in de mensen.

Alles wat Jeanne aanraakte, werd kunst. Niet om te tonen. Wel om te helen. Want kunst is geen prestatie. Het is de vrijheid om jezelf te uiten.

In dit deel mag je maken wat in je leeft. Wat in je aanwezig is, mag stromen. Mag landen. Mag zichtbaar worden. Zonder perfectie. Zonder oordeel. Alleen met zachtheid en moed. En ja ... Net als Jeanne mag je je creatief uiten.

Wie dit ook deed, was Pippi Langkous.

‘Was Pippi dan een heks?’ hoor ik je nu vragen.

In zekere zin wel.

We zijn allemaal een beetje heks.

Pippi Langkous was een vrijgevochten kind. Ze maakte geen kunst met penselen, maar met lef. Pippi had een ontembare fantasie en kracht. Haar magie zat niet in spreuken, maar in haar vrijheid, moed, ongekende durf en speelsheid. In zekere zin gebruikte ze magie met de woorden:

‘Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan.’

En dit mag je nu ook zeggen.

Laat je handen luisteren naar wat leeft in je hart. Niet om indruk te maken, maar om te verbinden. Niet om te tonen, maar om te helen.

Welkom in het atelier van je ziel.

Jeanne vertelt:

Ik had die nacht weer slecht geslapen. De nachtmerries die ik had waren verschrikkelijk.

Beelden van vuur, stemmen in de mist, schaduwen in het bos, deuren die niet open gingen.

Ik wist niet wat mijn ziel me wilde vertellen, dus ging ik naar buiten. Misschien zou de wind wel raad weten, of de zee. Die wist altijd wat ik kon doen.

Op het strand zat Mechelyne tussen de aangespoelde schelpen. Ze tuurde over de kalme zee en tekende symbolen in het zand met een stok.

Ze keek op, alsof ze me al verwachtte, tuurde me doordringend aan en zei: 'Je lijkt moe, Jeanne. Slecht geslapen?'

'Mijn dromen zijn zo donker. Ik weet niet wat ik moet doen,' antwoordde ik.

Mechelyne glimlachte.

'Dan maken we iets om ze te vangen. Kom. We gebruiken wat de natuur ons geeft,' sprak ze terwijl ze opstond en het zand van haar rok veegde.

Samen verzamelden we wat we op het strand vonden: stukken touw van een oud visnet, een veer van een meeuw, zeewier, drijfhout en schelpen. In het bos namen we takken, bladeren, een veer van een duif en alsof de kraai wist waar we mee bezig waren, liet hij ook een mooie veer uit zijn staart vallen. Mechelyne en ik bedankten hem en gingen op een afgekapte boomstam zitten. We bogen de tak tot een cirkel. Wikkelden het touw eromheen. Weefden een web met draad, niet perfect, maar met intentie. In het midden hing ik een klein steentje dat ik ooit van mijn vader kreeg. Aan de onderkant bond ik de drie veren vast en een paar schelpen.

Terwijl ik bezig was, sprak Mechelyne de volgende woorden:

Web van draad, cirkel van kracht, Vang wat donker is in de nacht. Laat de dromen zachtjes stromen en fluister wat tot mij mag komen.

Voor het eerst in dagen voelde ik rust. Tot ik thuiskwam...

Mijn moeder stond in de keuken. Ze zag de dromenvanger en begon te lachen.

'Denk je dat zoiets werkt? Veren en touw tegen het duister?' zei ze spottend.

Ik wilde iets zeggen, maar ik zweeg en liep naar de studeerkamer waar mijn vader kruiden aan het sorteren was. Toen hij mijn kunstwerk zag, glimlachte hij mysterieus.

'Je bent Mechelyne tegengekomen,' zei hij. 'Je hebt hem goed gemaakt. Wist je dat dromenvangers niet alleen beschermen tegen nachtmerries, maar ook bewaren wat je ziel je wil zeggen?'

'Maar moeder lacht ermee,' zei ik verdrietig.

Vader nam mijn dromenvanger en hield hem tegen het licht.

'Laat ze lachen, Jeanne. Deze magische cirkel, gemaakt uit dingen die Moeder Natuur ons schenkt en de woorden die Mechelyne doorkreeg van het universum en onze voorouders... Deze vangt niet alleen je nachtmerries. Hij zal ook bewaren wat je diep vanbinnen voelt, maar nog niet kan uitspreken.'

Ik liep naar mijn kamer en hing de dromenvanger boven mijn bed.

De nachten die volgden droomde ik nog. De dromen waren anders. Ze waren zachter, wijzer, soms nog vreemd, maar nooit meer eng en koud.

Hierover schreef ik in mijn dagboek:

*De nacht fluisterde opnieuw. En deze keer wist ik:
Ik mag luisteren zonder angst.*